

1. KAPITOLA

Přítomnost

LIBERTY

NA MÉM TRÁVNÍKU leží vandrák. Možná bych tedy mohla použít lepší, politicky korektnější výraz. Osoba bez domova? Tulák? Ne, je to vandrák. Pochybuj, že je opravdu bez domova nebo bez peněz. Do svého současného stavu se určitě dostal spíš vlastním rozhodnutím než vlivem okolností.

Důkazem jeho finanční situace je obrovský černý chromovaný harley, který to napálil přímo do mého chudáka plotu a cestou s sebou serval i kus trávníku. Za to ovšem motorka nemůže.

Zpražím vandráka pohledem. Ne že by si toho všiml.

Leží rozvalený na zádech, paže rozhozené a oči vidně je úplně mimo. Asi bych si dělala starosti, jestli je mrtvý, nebýt toho, že se mu hrud' pravidelně zvedá a klesá v hlubokém spánku. A asi bych se měla bát o jeho zdraví, podobný výjev jsem však už viděla. Víckrát, než bych chtěla.

Bože, ten smrdí. Důvod zápachu je zřejmý. Je celý zpocený. Černé triko má od zvratků.

Znechuceně zkřívím ret a rychle polykám, abych nezačala dávit. Obličej mu zakrývají prameny dlouhých hnědých vlasů, hádám ale, že ten chlápek bude mladý. Je velký, ovšem štíhlý a pokožku na pažích má napnutou. I kvůli tomu je na něj ještě depresivnější pohled. Je v nejlepším věku, ve skvělé formě, a přesto se zlíl pod obraz. Nádhera.

Obejdu ho a mumlám si přitom něco o kreténských opilých řidičích. Za chvíli se vrátím s hadicí v ruce a pečlivě namířím. Z hadice vysokou rychlostí vytryskne proud vody a s uspokojujícím zasyčením zasáhne svůj cíl.

Vandrák sebou škusne, vyletí do sedu, prská a máchá rukama kolem sebe, hledá zdroj svého utrpení. Nenechám toho. Chci ten smrad smýt.

„Padej z mého trávníku.“ Protože je špinavý úplně celý, namířím níž a zliju mu kalhoty i rozkrok.

„Do prdele!“ Hlas má hluboký, syrový. „Nech toho!“

„Jo... Ani nápad. Smrdíš jak žumpa. Fakt doufám, že ses nepodělal, protože tomu já říkám dno.“

Zvednu trysku hadice a namířím proud vody na jeho hlavu. Dlouhé tmavé vlasy se rozskočí do všech směrů a chlap začne prskat.

Potom zařve. Ten zvuk se mi odrazí v uších a zatračeně mě vyděsí. Muž je však příliš zesláblý na to, aby se udržel ve vzpřímené poloze. Přesto vymrští jednu svalnatou paži a odhrne si mokré prameny z obličeje.

Zahlédnu tmavé oči, jež se mu lesknou zmateným vztekem. Čas to tu zabalit. Zastavím vodu a skloním svoji zbraň. „Řekla jsem, ať padáš z mého trávníku.“

Zatne zuby. „Seš kurva magor?“

„Z nás dvou to nejsem já, kdo se tu celý pozvracený válí na cizím pozemku.“